

mintha igen fiatal lett volna, fiatalabb, mint valóságban, mintha kisleány szerelme lenne, első, szűzies szerelme. Szűzies? Tudta, hogy Rita nem az, és mégis... Kihúzta a sort.

„A jelek kedvezőtlenek — kezdte újra — s az ég, szemed kék ege nem sok jót ígér. Azért csak magamnak teszek vallomást. De mi mást is kezdhetnék bánatommal?”

Minden értelemnek ellene volt szeretni Ritát, minden okosság ellene mondott, minden logika felfordult itt. Semmi okom rá, semmi sem tanácsolja, semmi sem biztat. És mégis. Örület! Azt mondaná akárki. És épp ezért jó. Ebben az oktalan, értelmetlen szerelemben elvesztem logikus, számító, gyűlölt, irodalmas magam, most felszabadulok, most élek igazán!

Osszegyűrte a kéziratpapírt. Ezt nem szabad betűvel bemocskolni! Ezt nem szabad irodalommal szétvacakolni! Úgy érezte, megszabadult.

Már nem hallotta a zenét, sem a beszédet. Nézett valahova és nem látott semmit.

Nagyon nyugodt volt, majdnem megelégedett.

— Boldog vagyok! — készült rá s mégsem mondta ki.

INICIALE

*Mint ráncos, görnyedő barát
a szépséges Szűz Máriát
piros betűkbe zárlak.*

*És állsz a fellegek felett,
alattad tintás tengerek
harcos hulláma zajlik.*

*Hogy élj és urald az időt
Te: csókos szívből kinőtt
fehérmosolyú kedves.*

*Habok dühébe csöpp hajó
sikolt: «Pihenni volna jó
füves, csillámló parton».*

*Homlokod arany csillagot
emel és kék köntöst rakott
gyenge válladra tollam.*

*S Te állsz a tengerek felett,
virrasztasz életem felett
nyugalmas, szép mosollyal.*

*Lábad sikos kigyón tapos.
Nem félsz, kezvedben illatos
virágok kelyhe rezdül.*

*Virág vagy szépséges virág
s míg gyásszal hullnak az imák.
piros betűbe zárlak.*

Urbán Ernő